U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Pavla Vrchy a soudců JUDr. Romana Fialy, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Michala Mazance, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Marie Žiškové, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu,** se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219 (adresa pro doručování: poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025), na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Okresním soudem v Českém Krumlově**, a dalších účastníků sporu vedeného u Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp. zn. 15 C 957/2010, o 10 250 Kč s příslušenstvím: žalobkyně **Telefónica O2 Czech Republic, a.s.,** se sídlem Za Brumlovkou 266/2, 140 22 Praha 4, IČ 60193336, a žalovaného **D. W.,**

t a k t o :

I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci žaloby o 10 250 Kč s příslušenstvím, vedené u Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp. zn. 15 C 957/2010, **j e s o u d .**

II. Usnesení Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 25. 10. 2010, čj. 15 C 957/2010 - 23, **s e z r u š u j e .**

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 28. 1. 2011 se navrhovatel (Český telekomunikační úřad) domáhal, aby zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále převážně jen *„zákon o některých kompetenčních sporech“*) rozhodl kompetenční spor vzniklý podle ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) cit. zákona mezi ním a Okresním soudem v Českém Krumlově týkající se zaplacení částky 10 250 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého spisu vyplynuly následující skutečnosti:

Žalovaný (D. W.) založil smluvní vztah o poskytování služeb elektronických komunikací se žalobkyní (společností Telefónica O2 Czech Republic, a.s.) na základě Předávacího protokolu na zřízení hlavní telefonní stanice ze dne 4. 2. 2008 a stal se účastníkem telefonní stanice číslo 380 731 488.

Žalovanému byly žalobkyní vystaveny faktury č. 0368375016 ze dne 29. 2. 2008 (za období 4. 2. 2008 – 16. 2. 2008) a č. 0370802174 ze dne 31. 3. 2008 (za období 17. 2. 2008 - 16. 3. 2008) na celkovou částku 10 250 Kč (tzv. platby za služby třetích stran).

Vzhledem k tomu, že žalovaný dobrovolně částku neuhradil, podala žalobkyně dne 13. 10. 2010 žalobu k Okresnímu soudu v Českém Krumlově, v níž se domáhala, aby soud uložil žalovanému povinnost zaplatit částku 10 250 Kč s příslušenstvím včetně nákladů řízení.

Žalobkyně v návrhu uvedla, že se domáhá zaplacení částky 10 250 Kč odpovídající poskytnutým službám třetích stran nebo též službám obsahu, jež nejsou službami elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích. Tyto služby umožňuje objednat a využít žalobkyně svým účastníkům na základě Všeobecných podmínek pro poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací prostřednictvím pevných sítí vydaných v souladu s § 273 odst. 1 zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku; služby samotné však nabízejí svým jménem společnosti, kterým jsou Českým telekomunikačním úřadem přidělena příslušná telefonní čísla (zejména 901, 902, 906, 909) zpoplatněná zvláštní sazbou zřetelnou i z čísla samotného. Žalovaný tyto služby využil, u poskytovatelů je nereklamoval; cena za dané vyúčtované období je uvedena v samostatné části pravidelného vyúčtování za služby oddělené od služeb elektronických komunikací; dle čl. 11.3 Všeobecných obchodních podmínek žalovaný souhlasil s oprávněním žalobkyně k výběru ceny za tyto služby. Poskytovatelé služeb třetích stran (Telekom Austria Czech Republic, a. s., společnost MEDIA SUPPORT, s. r. o. a GTS NOVERA a. s.) dali souhlas a oprávnění žalobkyni, aby platby od účastníků vybírala, žalovaný jakožto poukázaný byl vůči poskytovatelům služeb třetích stran (poukazatelům) povinen plnit ve prospěch žalobkyně jakožto poukazníka. Žalobkyně dále uvedla, že žalovaný neuhradil ani vyúčtování za služby elektronických komunikací poskytnuté mu žalobkyní za období od 4. 2. 2008 do 16. 7. 2008; Český telekomunikační úřad zavázal žalovaného k úhradě těchto částek ve svém rozhodnutí čj. 90 279/2008-633/III ze dne 17. 12. 2008 ve znění opravného rozhodnutí čj. 90 279/2008-633/IV ze dne 12. 4. 2010.

Okresní soud v Českém Krumlově usnesením čj. 15 C 957/2010 - 23 ze dne 25. října 2010 rozhodl o zastavení řízení (výrok I.) s tím, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (výrok IV.), současně rozhodl o vrácení soudního poplatku (výrok III.) a o nákladech řízení (výrok II.). V odůvodnění soud konstatoval, že kdykoli za řízení přihlíží k tomu, zda jsou splněny podmínky, za nichž může rozhodnout ve věci samé. Jednou z podmínek řízení, a to takovou, jejíž nedostatek nelze odstranit, je pravomoc soudu. Soud poukázal na to, že v dané věci je rozhodné řešení otázky, zda žalobkyní tvrzený nárok je nárokem na úhradu žalovanému poskytnuté veřejně dostupné služby elektronických komunikací tak, jak je definována § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb. Dospěl k závěru, že žalobkyně jako osoba vykonávající komunikační činnost dle § 7 zákona č. 127/2005 Sb. se domáhá vůči žalovanému jako účastníku dle § 2 písm. a) citovaného zákona úhrady za poskytnutou veřejně dostupnou službu elektronických komunikací dle § 2 písm. n) citovaného zákona. Protože není v dané věci dána pravomoc soudu k rozhodování věci, je dána jinému orgánu, postupoval soud

podle § 104 odst. 1 o. s. ř. a řízení zastavil s tím, že po právní moc bude věc postoupena Českému telekomunikačnímu úřadu (navrhovateli).

Český telekomunikační úřad (navrhovatel) po postoupení věci odmítl svou kompetenci k rozhodnutí tohoto sporu. Navrhovatel rekapituloval ustanovení zákona o elektronických komunikacích, která definují podmínky pro založení jeho pravomoci rozhodnout spor (zejména § 108 odst. 1 písm. g), § 129 odst. 1, § 64 odst. 1); zdůraznil, že podle § 2 se službou elektronických komunikací rozumí *„služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, **s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací** nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací“*. Navrhovatel uvedl, že žalobkyně požaduje uhradit částku ve výši 10 250 Kč s příslušenstvím za tzv. služby třetích stran nebo též služby obsahu, které nejsou službami elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikací, nýbrž službami, které nabízí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací. Tyto služby nabízejí svým jménem společnosti, kterým jsou Českým telekomunikačním úřadem přidělená příslušná telefonní čísla (většinou začínající na 9xx), žalobkyně není poskytovatelem služeb třetích stran, ale pouze umožňuje přístup k těmto službám, zajišťuje provoz mezi volajícím v jeho síti a poskytovatelem služeb třetích stran, zajišťuje pro poskytovatele výběr plateb za jimi poskytnuté služby, přitom neodpovídá za obsah a kvalitu těchto služeb. Se závěrem, že služby, ohledně jejichž úhrady je veden tento spor, nejsou službami elektronických komunikací a úhrada za tyto služby pak není povinností uloženou § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, konstatoval navrhovatel, že nemá dle § 129 odst. 1 citovaného zákona pravomoc o této povinnosti rozhodnout a k rozhodnutí je příslušný Okresní soud v Českém Krumlově. Navrhovatel dále odkázal na usnesení zvláštního senátu ze dne 31. 5. 2010, čj. Konf 99/2009 - 7, týkající se platby za službu třetích stran na lince 900 950 966, kdy zvláštní senát konstatoval, že se nejedná o službu elektronických komunikací ve smyslu § 2 písm. n), nýbrž o službu, která nabízí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací; je zde založena pravomoc soudu rozhodnout o věci.

Při řešení vzniklého sporu o pravomoc mezi správním úřadem a obecným soudem se zvláštní senát řídil následující úvahou:

S účinností od 1. ledna 2003 se postupuje při kladných nebo záporných kompetenčních sporech o pravomoc nebo věcnou příslušnost vydat rozhodnutí podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.
Stranami takového sporu jsou podle § 1 odst. 1 citovaného zákona
a) soudy a orgány moci výkonné, územní, zájmové nebo profesní samosprávy,
b) soudy v občanském soudním řízení a soudy ve správním soudnictví.

Kladným (pozitivním) kompetenčním sporem je dle § 1 odst. 2 citovaného zákona spor, ve kterém si jedna strana osobuje pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků, o níž bylo druhou stranou vydáno pravomocné

rozhodnutí; záporným (negativním) sporem je podle téhož ustanovení spor, ve kterém jeho strany popírají svou pravomoc vydat rozhodnutí v totožné věci individuálně určených účastníků.

Okresní soud v Českém Krumlově v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc rozhodnout věc a navrhovatel popírá svou pravomoc rozhodnout po postoupení věci; zvláštní senát konstatuje, že se ve věci jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, k jehož projednání a rozhodnutí je povolán zákonem o některých kompetenčních sporech.

Zvláštní senát rozhoduje o kompetenčním sporu podle skutkového a právního stavu ke dni svého rozhodnutí (srov. č. 485/2005 Sb. NSS).

Navrhovatel (též *„Úřad“*) je zřízen dle § 3 zákona o elektronických komunikacích jako ústřední správní úřad pro výkon státní správy ve věcech stanovených tímto zákonem, včetně regulace trhu a stanovování podmínek pro podnikání v oblasti elektronických komunikací a poštovních služeb.

Ustanovení § 108 odst. 1 písm. g) zákona o elektronických komunikacích zakládá pravomoc Úřadu rozhodovat ve sporech tam, kde tak stanoví tento zákon; pravidla pro rozhodování účastnických sporů obsahuje zákon v § 129 odst. 1: *„Úřad rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.“*

S účinností od 1. 7. 2010 byla novelou zákona č. 153/2010 Sb. vložena do § 129 odst. 1 druhá věta: *“Úřad rovněž rozhoduje spory v případech, kdy na straně osoby vykonávající komunikační činnost (§ 7) nebo účastníka, popřípadě uživatele, došlo ke změně na jinou osobu, zejména z důvodu postoupení pohledávky, převzetí dluhu, přistoupení k závazku.“*.

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. např. usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 - 12) je třeba současného naplnění dvou podmínek k tomu, aby byla dle výše citovaných pravidel první věty § 129 odst. 1 založena pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor.

První podmínkou je osobní předpoklad spočívající jednak na straně osoby, která musí vykonávat komunikační činnost, jíž se podle ustanovení § 7 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích rozumí *„a) zajišťování sítí elektronických komunikací, b) poskytování služeb elektronických komunikací, c) provozování přístrojů dle § 73 citovaného zákona“*; službou elektronických komunikací se rozumí dle ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích “*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize, s výjimkou služeb, které nabízejí obsah prostřednictvím sítí a služeb elektronických komunikací nebo vykonávají redakční dohled nad obsahem přenášeným sítěmi a poskytovaným službami elektronických komunikací; nezahrnuje služby informační společnosti, které nespočívají zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických*

komunikací“. Osoba účastníka musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích („*účastníkem se rozumí každý, kdo uzavřel s podnikatelem poskytujícím veřejně dostupné služby elektronických komunikací smlouvu na poskytování těchto služeb*“), popřípadě osoba uživatele musí splňovat charakteristiku stanovenou § 2 písm. b) zákona o elektronických komunikacích („*uživatelem se rozumí každý, kdo využívá nebo žádá veřejně dostupnou službu elektronických komunikací*“); veřejně dostupnou službou elektronických komunikací se dle § 2 písm. o) cit. zákona rozumí „*služba elektronických komunikací, z jejíhož využívání není nikdo předem vyloučen*“.

Druhou nezbytnou podmínkou je věcný předpoklad, jenž vychází z ustanovení „*pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“, přičemž zaplacení ceny je podle § 64 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích jednou ze základních povinností účastníka popř. uživatele veřejně dostupné služby elektronických komunikací.

Podle druhé věty § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích je pravomoc navrhovatele rozhodnout spor založena rovněž v případech, ve kterých sice budou účastníky osoby odlišné od osob uvedených ve větě první téhož ustanovení, k jejich účastenství však dojde na základě změny závazku v osobě věřitele či dlužníka; to vše za předpokladu, že spor mezi původními účastníky sporu byl oprávněn rozhodnout navrhovatel.

Zvláštní senát zkoumal naplnění podmínek rozhodovací pravomoci navrhovatele ve smyslu věty první i druhé § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Z výpisů vycházejících z databáze navrhovatele a z obchodního rejstříku je zřejmé, že žalobkyně je osobou vykonávající komunikační činnost; osoba žalovaného naplňuje charakteristiku účastníka podle § 2 písm. a) zákona o elektronických komunikacích.

Pravomoc navrhovatele rozhodnout spor v této věci by byla dána, šlo–li by o spor o zaplacení ceny za služby elektronických komunikací; jak vyplývá z definice § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, nelze však službou elektronických komunikací rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací; výjimkou patrnou z formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby.

Zvláštní senát při úvahách o povaze dotčených služeb vycházel ze všeobecných podmínek žalobkyně ze dne 1. 2. 2007, kterými mj. žalobkyně pro účastníky upravila postup pro přístup ke službám třetích stran (bod 11.3) a pro vyúčtování za užití služeb třetích stran (body 11.1 a 11.4). Z těchto ustanovení vyplývá, že sama žalobkyně se nepovažovala za poskytovatele těchto služeb a v souladu s tím i vyúčtování vystavila odděleně od vyúčtování služeb elektronických komunikací, jejichž byla poskytovatelem.

Z podkladů přiložených žalobkyní k žalobnímu návrhu – faktury č. 0368375016 ze dne 29. 2. 2008 (za období 4. 2. 2008 – 16. 2. 2008) a faktury č. 0370802174 ze dne 31. 3. 2008 (za období 17. 2. 2008 – 16. 3. 2008) na celkovou částku 10 250 Kč – a z k nim přiložených podrobných rozpisů hovorů vyplývá, že žalovanému byly účtovány částky za uskutečněná spojení na telefonní čísla počínající kombinací 900, resp. 906.

Telefonní číslo je podle § 5 odst. 1 vyhlášky č. 117/2007 Sb., o číslovacích plánech sítí a služeb elektronických komunikací (prováděcí vyhlášky k zákonu o elektronických komunikacích) „*část mezinárodního čísla, která následuje po kódu země a která stanovuje v národním formátu adresu koncového bodu sítí uvedených v § 3 pro přístup ... ke službám elektronických komunikací poskytovaným prostřednictvím těchto sítí*“. Podle § 5 odst. 3 a bodu 7 přílohy č. 1 citované prováděcí vyhlášky počáteční číselná trojkombinace charakterizuje telefonní čísla pro přístup ke službám elektronických komunikací s vyjádřenou cenou; pro počáteční trojčíslí 900, resp. 906 se takovými službami rozumí zejména obchodní, odborné, inzertní a soutěžní služby.

Navrhovatel kompetenčního sporu (Český telekomunikační úřad) vydává podnikatelům oprávnění k telefonním číslům v souladu se zákonem o elektronických komunikacích; z úřední činnosti je mu tak známo, jaký druh služby je u konkrétního čísla poskytován. Jak z databáze navrhovatele vyplývá, volaná čísla počínající kombinací 900 a 906 nebyla přidělena žalobkyni (společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s.), ale tato čísla byla Českým telekomunikačním úřadem přidělena odlišným tj. třetím osobám (v posuzovaném případě mj. společnostem MEDIA SUPPORT, s. r. o., Telekom Austria Czech Republic, a. s., společnosti GTS NOVERA a. s. a dalším, dále též jen „*poskytovatel služby obsahu*“).

Ve věci jde o spor o zaplacení ceny za využití služeb, které byly žalobkyní účastníkovi zpřístupněny po zadání příslušného telefonního čísla přiděleného navrhovatelem třetím osobám odlišným od žalobkyně, po zpřístupnění zvolené služby byl její obsah účastníkovi (žalovanému) sdělen prostřednictvím sítě žalobkyně a jí poskytnutých služeb elektronických komunikací, žalobkyně „*služby obsahu*“ sama neposkytla, pouze jejich užití zprostředkovala. Je zřejmé, že pohledávka plynoucí z neuhrazení ceny za poskytnuté služby primárně vznikla mezi žalovaným a poskytovatelem služby obsahu.

Zvláštní senát z výše uvedených důvodů shledal žalovaným využité služby za odpovídající službám obsahu ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, které dle stejného ustanovení nejsou službami elektronických komunikací; spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalovaného a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první a příp. též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Výhradní oprávnění žalobkyně požadovat po žalovaném zaplacení pohledávky namísto poskytovatele služby obsahu (výběr ceny dle bodu 11.1 všeobecných podmínek) je

předmětem právního vztahu mezi poskytovatelem služby obsahu a žalobkyní, jak žalobkyně ostatně sama uvádí v žalobním návrhu, v němž svou aktivní legitimaci dále dovozuje z právní úpravy poukázky dle § 535 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, žalobkyně se považuje za poukazníka, žalovaného považuje za poukázaného a poskytovatele služby obsahu za poukazatele.

V posuzovaném případě poskytnuté služby obsahu nejsou službou elektronických komunikací, z pravomoci soudů se tato věc nevymyká, neboť podle § 7 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, soudy rozhodují *„spory a jiné právní věci, které vyplývají z občanskoprávních, pracovních, rodinných a obchodních vztahů, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.“*

Z vyložených důvodů zvláštní senát rozhodl, že příslušným rozhodnout o nároku je soud (§ 5 odst. 1 zákona č. 131/2002 Sb.) a současně tak potvrdil dřívější judikaturu zvláštního senátu (sp. zn. Konf 99/2009), od níž neshledal důvodu se odchýlit. Podle § 5 odst. 3 zákona o některých kompetenčních sporech zvláštní senát zrušil rozhodnutí okresního soudu, které výroku zvláštního senátu odporuje, a kterým pravomoc soudu k jednání popřel.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je podle § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb. závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány [§ 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] i soudy. Dále tedy bude Okresní soud v Českém Krumlově pokračovat v řízení o podané žalobě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 27. července 2011

JUDr. Pavel Vrcha
předseda zvláštního senátu